

régészhallgatók, Vámos Gábor régésztechnikus, Derdák Ferenc geodéta.

FARKAS CSILLA

238. Solymár, Vár

(Pest megye) Kö

A solymári Mátyás-dombon Valkó Arisztid által a két világháború között megkezdett (vö. *Studia Comitatus* 9. (1980) 267–313.) feltárási munkák Kozák Károly és e sorok írója vezetésével 1972 és 1977 között folytatódtak (eredményeire lásd *Studia Comitatus* 17. (1985) 451–463.). A falu vezetésének azt a célkitűzését, hogy a romok konzerválásra is kerüljenek, ekkor még nem sikerült elérni, ugyanakkor nagyrészt sor kerülhetett a terep rendezésére. 1999-ben azonban a helyi önkormányzat elnyerte a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának támogatását, és ennek alapján a 2000. év folyamán megkezdődött a falmaradványok konzerválása és kiegészítése. Sajnos, ezt megelőzően elmaradt a terület szakszerű előkészítése, elsősorban az úgynevezett palotaépület csupán alapfalaiban fennmaradt Ny-i részének kitisztítása, sőt felvonulás címén jelentősebb kultúrrétegeket is elhordtak a palotától É-ra eső területen. Így nem meglepő, hogy a kivitelezési munkák során számos hibát is elkövettek, melyek közül a legdurvább a palota É-i falának téves felfalazása átlag 50 cm-re északabbra az eredeti helyénél, mint ahogy az is, hogy végül is nem tudták megfelelő módon lezárni a „konzerválási” munkát a vár ezen részén.

Mindezen előzmények után kaptam meghívást a Solymári Helytörténeti Alapítványtól az 1977-ben megszakadt feltárási munkák folytatására. A kutatás célkitűzése hármas volt: 1. A palotaépület Ny-i végződésének tisztázása a falazási munkák szakszerű befejezése érdekében. 2. Az ettől Ny-ra eső úgynevezett „falazott árok” kutatása. 3. A vár DK-i sarokrészén mutatkozó alaprajzi bizonytalanságok tisztázása.

1. A kéthetes munka során sikerült tisztázni a K-en NyK-i, Ny-on viszont DNy-ÉK-i irányú külső várfal találkozási pontját. Kiderült, hogy azok eredetileg egy közel 200 cm hosszú, a Ny-i várfalszakaszra merőleges, s így a K-i fallal hegyes szöveget bezáró falszakasz közbeiktatásával találkoztak, mely utóbbi 110 cm körüli szélességű ajtónyílást foglalhatott egykor magába. Ez a külső terepszinthez képest mélyebben helyezkedett el, hozzá Ny felől a várfal síkján párhuzamos „árok” vezetett. Ezen ajtónyílástól magában a várfalban kialakított faszerkezetű lépcsőn lehetett bejutni a vár területére. A lépcső mögött egy közel 300 cm vastagságú, kétrétegű fal helyezkedett el, közülük a vékonyabb K-i zárta le Ny felé a palota pincéjét, míg a vastagabb Ny-i magát a feljártot foglalhatta magába – ezen keresztül juthattak a palota DNy-i, keskeny alépítményén keresztül, annak emeleti, azaz lakószintjére. Azt, hogy ez a bejárat – amelynek feltehető keretköveit, hasonlóan a várfal sarokköveihez, később építőanyagként teljesen kitermel-

ték – a vár egyetlen (fő)bejárata volt-e, vagy inkább egy „rejték” ajtóról van-e szó, ma még nem dönthetjük el egyértelműen.

2. Nem sikerült tisztázni annak – a palotapince szintjéhez jóval mélyebben elhelyezkedő – falazott térnek az eredeti funkcióját, amelynek K-i zárófala foglalhatta magába az említett feljártot. A kitermelt jelentős mennyiségű betöltés még teljes egészében bolygatottnak bizonyult, azaz sem az eredeti kultúrrétegeket, sem az építmény belső szintjét nem sikerült elérnünk. Meghatározhattuk ugyanakkor az ÉK-i és ÉNy-i belső sarkokat, s elegendő támpontot kaptunk az É-i hosszfal lepusztult belső síkja felfalazásához is. Végül korábbi feltevéseinkkel szemben kiderült, hogy az utóbbi fal nem kétperiódusú, sőt az is, hogy maga a tisztázatlan építmény (pince, felette egykor faszerkezettel?) az előző pontban leírt bejárattal együtt a vár legelső, 14. század végi periódusából származik.

3. Végül a K-i torony mellett nyitott két szelvényel megállapíthattuk, hogy az itt korábban nyitott kutatóárkok felmérési pontatlanságaiból adódott, hogy DK-en egy íves, kiugró „védőműre” következtettünk. A várfal ugyanis folyamatosan fut É-ról D-felé, bár kétségtelen, hogy ezután igen erős ívben, szinte már hegyesszögben fordul Ny-ra.

Mindezek alapján munkánk jelentős mértékben járult hozzá a vár alaprajzi rendszerének tisztázásához, s lehetővé tette a falkonzerválási munkák szakszerű folytatását is.

FELD ISTVÁN

239. Somogysámszon, Marótpuszta

(Somogy megye) Tő

2001. március–augusztus között folytattuk a marótpusztai agyagbányában talált török kori földvár és benne lévő templom, és a templom körüli temető maradványainak feltárását.

A Wienerberger Téglaiipari Rt. által finanszírozott feltárás során elsősorban a bányaművelés ütemének, valamint a Pécsi Bányakapitányság által előírt rézsúzási követelményeknek megfelelően feltártuk a templom körüli temető Ny-i oldalát, valamint a templomtól D-re eső temetkezések kb. felét, összesen mintegy 700 objektumot.

Sikerült tisztázni a templom szerkezetét. Négyzetes szentélyzáródású, a szentély zárófala előtt három cölöplyukkal (talán az oltárképhez tartozhatott?). A mensa alapozása egyelőre nem került elő. A szentély és a hajó É-i csatlakozásánál téglával kirakott, későbbi betemetkezések, és téglakitermelése által bolygatott sírt találtunk. A koporsóba temetett halott sarkantyús csizmát viselt, a csontváz koponyája hiányzott. Valószínűleg ehhez a sírhoz tartozhatott a magasabb szinten a betöltésben megtalált 5 db aranyozott ezüst fülesgomb. A hajóhoz É-ról csatlakozó kőalapozású, valószínűleg sekrestyének használt épületrész cölöpsor veszi körül.